

Dr. Szabó Béla

Gépészmérnök, egyetemi docens

Endrőd 1930. július 21 – Gödöllő 2002. január 31.

A Szabó család Endrődnek kiváló embereket adott. Az ötvenes években Gyula, aki kereskedő, testvére pedig László, ki, mint kertész volt általánosan ismert, és elismert. Mindketten a szorgalom és megbízhatóság példaképei voltak. Tevékenységük mellett mindenkor a község javát szolgálták. Boldogulásukat a gyermekeik taníttatásában látták biztosítva, akik szülei sikeres életét megtoldva tettek tanúbizonyságot a szülők példás életéről. Gyula és László ma már mindketten az endrődi temetőben nyugosznak örök álmukat. Noha gyerekeik otthonuktól távol kerültek, a szülők sírjának gondozásáról soha nem feledkeztek meg. Mint fiatal, több alkalommal voltam vásárló Gyula bácsinál. László üzletében pedig télen - nyáron találtam virágot névnap, születésnap köszöntésekhez.

A II. világháború zűrzavaros végén kerültem haza falumba tanítói oklevéllel Újvidékről. Szerencsémre Béla gyerek tanításával közeli kapcsolatba kerültem a szülőkkel. Akkor, 1945-ben Béla a polgári iskola IV. osztályos tanulója volt, mikor én ott kaptam megbízást a tanításra. Így egy évig tanítója lehettem a széles érdeklődésű, pontos, megbízható fiúnak, aki az iskola elvégzése után Szolnokra került a Fémipari Szakközépiskolába. Tanulmányi eredményei folytán felvételt nyert a Budapesti Műszaki Egyetemre, ahol a gépészmérnöki karon folytatta tanulását. 1953-ban szerzett gépészmérnöki oklevelet. Képességeit bizonyítja, hogy más egyetemista korában professzora, a tanszék demonstrátoraként foglalkoztatta. 1953-tól 1995-ig, a Gödöllői Szent István Agrártudományi Egyetemen gépészmérnökként a gépészkar munkatársa, a mechanikai tanszék docense volt. Felettesei nem mindig nézték jó szemmel vallásos magatartását, ám e miatt kevés hátrányban volt része.

Tanítványai, kollégái mindig elismerték az oktatásban alkalmazott szuggesztív módszereit, éles probléma látását, stratégiai gondolkodását, melyet a tudományos munka mellett a gyakorlatban is hasznosított. Munkásságáról annyit csupán, hogy a terménytároló silók tervezése, rekonstrukciója foglalkoztatta, mely tudományág területének egyedülálló szakavatott, nagy tapasztalatokkal rendelkező mestere volt. Már doktori értekezése is a silók nyomásviszonyainak tisztázása témakörben készült, mely téma élete végéig foglalkoztatta. A tanszék vezetése mellett igen szerteágazó tevékenységet végzett: statikai szakértője volt a hannoveri, moszkvai, budapesti kiállításoknak. A silóméretezési, töltési és ürítési kérdések kutatója, majd az utóbbi években a hazai malomgépek, berendezések, és tárházak rekonstrukciójának irányítója.

Nagy érdeme volt, hogy szülőfalujáról soha nem feledkezett meg. Gyakori látogatója volt Endrődnek. Mindig nagy figyelemmel kísérte Békés megye hátrányos helyzetű hallgatóit, akiknek nem csak az egyetemen, de a termelőmunkában is mindig segítségükre volt. Számtalan emberi értékei közt nem lebecsülendő példás családi élete. Kedves felesége Nelli asszony, gyermekei Éva és Zsuzsa és rajongásig szeretett hat unokája őrzik immár mindörökké emlékét.

1995-ben nyugdíjazása után a gödöllői premontrei egyházközség mindenre figyelő templomatyja lett. Ez volt a tevékenységi körének elnevezése: nem gondnok: **templomatyja!** Mindenre figyelt, ami a városban történt. Semmi nem kerülhette el figyelmét. Mindenhol segítőtleg volt jelen. Állandó résztvevője volt a képviselő-testületi üléseknek. Arcán az örök mosoly, szívében a barátságos, segítőkész szeretet, magatartásában az egyszerűség, közvetlenség jellemezte.

Mi endrődiek, szeretettel emlékezünk rá, példaképpen állítva a ma fiataljai elé! Odasoroljuk Rózsahegyi Kálmán, Hunya Sándor, Tímár Máté, és a többi kiválóság közé. Emlékét múlhatatlan szeretettel megőrizzük. Nyugodjon békében a gödöllői sírkert földjében, mely befogadta hamvadó porait.